

De la Torre al Pòsit

Ruta pel barri de la Platja de Cambrils (1900-1939)

Us convidem, doncs, a fer una passejada pel temps i acostar-vos a la vida i a la feina de tots els cambrilencs que han donat forma al barri de la Platja.

Les imatges actuals que veureu en aquestes pàgines corresponen a aquell dia.

1 Torre del Port

La nostra ruta comença a la Torre del Port de Cambrils, l'origen del barri de la Platja.

Fou construïda a finals del segle XVII per prevenir els atacs dels pirates. Al segle XVIII, al voltant d'aquesta torre es van començar a construir cases de pescadors i mariners.

Ens hem d'imaginar un petit grup de cases format únicament pels actuals carrers del Consolat de Mar, Sant Jordi i Sant Antoni i la plaça de Catalunya.

Per la banda de terra, estava tancat per un mur al qual s'accedia per un portal situat al carrer de Ramon Llull. Per la banda de la platja estava obert completament a la mar, ja que no existia el port que actualment protegeix la façana marítima.

El 1927, es va construir el moll del Cadirer, de pocs metres de llargada, que va ser la primera protecció de la costa. Els sediments que es van acumular a llevant d'aquest moll van acabar creant una porció de costa que encara avui s'anomena el Sorral.

Davant del Sorral s'hi van començar a construir sobretot edificis de pisos, que majoritàriament van ser habitats pels pescadors, mariners i remitgers que anaven a la mar.

El Sorral era també escenari de part de les feines que les famílies pescadores feien en terra, com per exemple remendar les sàrcies de cotó. Encara avui, algunes remendadores continuen treballant en aquesta zona amb les tècniques tradicionals, per tal que les sàrcies estiguin a punt per sortir a pescar.

A inicis del segle XX, la Torre del Port tenia un aspecte ben diferent de l'actual. Ja no servia com a lloc de vigilància i havia estat comprada per una família forastera que la utilitzava com a vivenda d'estiueig. Però encara conservava rastres de la seva antiga funció: l'aspecte massís, sense finestres; l'accés per la part posterior del primer pis i part dels murs del coronament que anteriorment sostenien els canons i armes de foc amb què estava equipada. Estava tan abandonada que fins i tot al coronament hi havien crescut uns olivers.

En aquells anys, la façana marítima de Cambrils va començar a ser fotografiada pels primers estiuejants que arribaven a la població, com la família Dolsa. Els atreïa la bellesa del paisatge i la forma de vida de les famílies pescadores. En la major part de les imatges que van realitzar hi apareix la Torre del Port presidint aquell primer nucli de cases.

La Torre del Port fotografiada per la família Dolsa cap a 1900.
AMCAM. Núm. reg. 9525-1-174

L'any 2010, durant l'escenificació de la ruta *Del moll al Pòsit*, les remendadores cambrilenques van oferir als assistents una demostració de la seva feina.

AMCAM. Núm. reg. 9533-1-11

2

Mollet del Rec

Travessem el Passeig Miramar i resseguim el port cap a llevant, fins a les Escales Reials situades al Mollet del Rec.

Ens trobem al punt central de l'actual port de Cambrils. Al Moll de Ponent hi veiem, les grans embarcacions de pesca. A la nostra esquerra, al Moll de Llevant, les embarcacions esportives i d'oci.

A inicis del segle XX, el moment en què se situa la nostra ruta, el port no existia. La platja arribava fins al peu de les cases; durant les tempestes de migjorn i llevant, les onades i el vent s'acostaven perillosament i calia tenir tancades les portes de fusta.

Cada dia, en retornar de la mar, els pescadors havien de treure a la sorra les embarcacions. Els palers posaven els troncs per tal que la barca llisqués, mentre la resta de la tripulació l'arrossegava amb l'ajuda de bous o cavalls, primer, i de la maquinilla impulsada a vapor (1905) i amb força elèctrica (1914), en èpoques més modernes.

L'any 1933, els cambrilencs van veure iniciar un projecte reivindicat durant generacions: la construcció d'un port refugi que protegís la costa i evités treure cada dia a la sorra les embarcacions, que cada cop eren més grans a causa de la motorització de les embarcacions

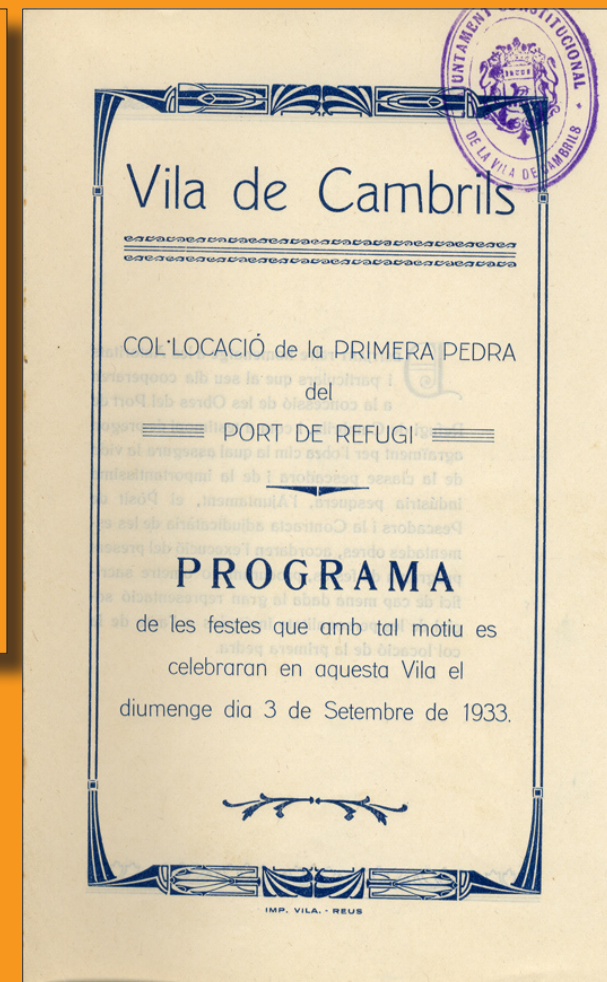
i de la demanda creixent de peix per alimentar la població de viles i ciutats.

El ministre de la República Marcel·lí Domingo, d'ascendència cambrilenca, va donar l'empenta definitiva al projecte. El 3 de setembre de 1933 es va fer l'acte solemne de col·locació de la primera pedra, a l'alçada de l'actual Club Nàutic. Amb l'ajuda d'una línia fèrria de via estreta que portava les pedres, es va començar a construir el moll.

Des de llavors, les barques es van poder deixar amarrades dins del port mentre es descarregava el peix, tal com ens mostren les imatges de mitjan segle XX.

AMCAM. Lligall Correspondència (1933). Sig. top. 82

A dalt veiem les barques al moll després de la pesca: en primer terme les barques d'encerclament i, al fons, les d'arrossegament (cap a 1940).

AMCAM, cedida per Sedó. Núm. reg. 7797-3-6.

L'any 2010, els membres de l'Arjau Vela Llatina de Cambrils i de La Teca Teatre van escenificar com es feia aquesta descàrrega i trasllat del peix. AMCAM, núm. reg. 9553-1-47.

3

Plaça de Marcel·lí Domingo

Tornem a travessar el Passeig Miramar en direcció cap a l'interior.

Som a la plaça que els cambrilencs van dedicar a Marcel·lí Domingo, el ministre que va donar l'empenta definitiva al projecte del Port de Cambrils. Aquí, recordarem les subhastes de peix.

Després de descarregar el peix calia vendre'l als majoristes i particulars. Fins a la dècada de 1990, aquesta venda es feia majoritàriament posant el peix en subhasta pública, a la baixa.

No sabem amb certesa on es feien les primeres subhastes. Probablement eren en aquesta plaça on som, davant de la mar, tot i que en algun moment es van utilitzar uns baixos del carrer Consolat de Mar, a pocs metres d'aquí.

L'any 1925, quan la societat Pòsit de Pescadors va construir el gran edifici del seu local social, la subhasta de peix es va començar a celebrar allà.

Per començar la subhasta, els patrons de les barques exposaven el peix mentre els compradors i compradores feien rotllana al seu voltant. La persona que conduïa la subhasta anunciava el preu que cada patró demanava per a cadascuna de les espècies que havia capturat: si cap comprador

acceptava el preu proposat, anava baixant fins que s'arribava a un acord. El comprador deixava un senyal sobre la panera i continuava la subhasta.

Des de 1925, cada dia després d'arribar les barques una llarga corrua de persones transportava les paneres i caixes de peix fins a la plaça del Pòsit. En aquells anys, el volum de captures anava en augment, a causa de la millora de les tècniques de pesca i navegació i de l'increment de la demanda.

Pescadors transportant el peix que s'ha descarregat (sense data).

AMCAM, cedida per Ramon Ortiga Vidal. Núm. reg. 9555-03-15.

La intensa circulació de persones i carros portant el peix per a la subhasta al Pòsit passava sobretot pel carrer Pescadors, que teniu davant vostre.

La documentació que es conserva explica que s'arribaven a crear veritables problemes de trànsit en aquest carrer, coincidint amb la circulació dels primers cotxes i camions pel barri. Per aquest motiu, la circulació de vehicles de motor es va desviar cap al carrer de Sant Pere.

El grup La Teca Teatre recreant una subhasta tradicional a la plaça Marcel·lí Domingo, l'any 2010. Amb una cantarella característica, el conductor de la subhasta recita els preus de cada panera de peix. Les compradores esperen per fer les seves ofertes.

AMCAM, núm. reg. 9553-1-68.

4

Plaça del Pòsit

Recorrem el carrer Pescadors, resseguim la plaça del Pòsit per la part baixa i ens situem a la cantonada amb el carrer del Carme.

Ara entrem en una part del barri de la Platja de Cambrils que es va començar a edificar al voltant del gran edifici del Pòsit, construït per la Societat Pòsit de Pescadors a la dècada de 1920.

Pescadors, precedent de l'actual Confraria de Pescadors. L'any 1925, aquesta entitat va inaugurar el gran edifici de la seva seva social, que durant 80 anys va exercir com a gran punt de referència de la vida pública al barri.

Des d'aquí, l'entitat desenvolupava un ampli ventall d'actuacions. Moltes persones recorden els espais per a la reunió de la Junta, la botiga on els associats compraven a crèdit, l'espai del pes i subhasta del peix, les aules escolars i, sobretot, la gran sala on molts diumenges es feia ball i cinema.

Com es pot veure al programa, la inauguració d'aquest edifici van coincidir amb la festa major de Sant Pere de 1925. Va ser un gran esdeveniment social amb concerts, balls, actes religiosos, partits de futbol i castell de focs artificials.

Des de finals del segle XIX, en moltes poblacions de la costa catalana les persones dedicades a la pesca -patrons d'embarcacions i pescadors- van crear entitats per tal de defensar els seus interessos, millorar les seves condicions de vida i donar sortida a les seves necessitats socials, lúdiques i religioses.

Aquesta tendència associativa, que també trobem en molts altres sectors del nostre país -de llavors i de l'actualitat-, va tenir com a conseqüència la creació de societats de pescadors que, amb diferents noms i amb orientacions ideològiques, es van anar succeint en el temps.

A Cambrils, des de finals del segle XIX estan documentades diferents entitats per a la defensa dels interessos dels pescadors. Entre altres, la Sociedad de Obreros Pescadores o la Sociedad de Obreros Pescadores.

El 1924 es va crear la societat Pòsit de

A dalt, programa de la festa major de Sant Pere de 1925, amb la inauguració del cafè del Pòsit.

AMCAM. Lligall Correspondència (1925). Sig. Top. 325

A baix, L'edifici del Pòsit pocs anys després de la seva inauguració (1936).

AMCAM, cedida per Josep Maria Recasens Colom. Núm. reg. 7791-2

5

Carrer de les Drassanes

Sortirem per l'altre extrem del carrer del Carme i girarem a la dreta pel carrer de Sant Pere. En arribar a la façana marítima girarem a l'esquerra i continuarem cap a llevant fins al carrer de les Drassanes.

Aquest carrer porta el nom d'una de les activitats econòmiques més actives a Cambrils la primera meitat del segle XX, directament relacionada amb la pesca. En aquesta zona, just al final del grup de cases, van existir un seguit de drassanes, els espais on els mestres d'aixa construïen embarcacions gràcies als coneixements apresos dels seus antecessors.

Sovint, una drassana estava formada per un cobert per emmagatzemar eines i fusta i un espai -sovint, un tancat a la sorra- on es treballava amb les embarcacions que es construïen o es reparaven.

La construcció d'embarcacions, encarregades per patrons cambrilencs i també forasters, va viure una època daurada a Cambrils a partir de finals del segle XIX. Segons la documentació que es conserva a l'Arxiu del Port de Tarragona, i que ha estat estudiada recentment per Joan Manel Arca, entre 1890 i el final de la guerra civil van estar en actiu almenys 8 mestres d'aixa, que van construir més de 700 embarcacions de fusta. Sis d'aquests mestres d'aixa van tenir la

seva drassana ubicada en aquest indret on som ara: Enric Salvat Tutusaus, Jacint Cros Cabré, Julià Vives Castellví, Josep Berengué Garsot, Josep Vizcarro Vizcarro, Emili Roca Rullo i Miquel Cros Alterats.

Aquesta activitat artesanal s'ubicava en aquesta zona perquè en aquell moment encara no havia estat urbanitzada.

Cap a 1920, però, el barri de la Platja va començar a créixer en aquesta direcció. Entre la plaça del Pòsit i les drassanes hi va començar a néixer un barri de cases unifamiliars, construïdes per les famílies dels patrons. Aquestes cases, ubicades de costat a la mar, estaven més protegides de les inclemències meteorològiques. Les mestresses d'aquestes cases aprofitaven la llum del carrer per cosir i brodar en grup.

A dalt, dues imatges de les drassanes dels Vives (1934-36).

AMCAM, núm. reg. i 7793-22

A l'esquerra, l'Escola de Puntaires de Cambrils mostrant la seva feina al carrer de Sant Pere (2010).

AMCAM, núm. reg. 9533-1

Pugem pel carrer de les Drassanes, girem a l'esquerra pel carrer de Pau Casals i a la dreta pel carrer de Sant Pere. Pugem fins al número 32 del carrer, on actualment hi ha el Centre Les Basses.

A inicis del segle XX, el barri de la Platja no comptava amb rentadors públics. Les dones anaven a rentar en algunes basses particulars.

L'any 1934, el Pòsit de Pescadors va oferir a l'Ajuntament uns terrenys situats als afores del nucli urbà i també l'aigua que sortia del Molí d'Avall, situat a la zona de l'actual Plaça de la Concòrdia.

Amb aquests elements, l'Ajuntament va construir uns rentadors que podien utilitzar les dones del barri. Comptaven amb basses per rentar i esbandir i també un lloc específic per rentar la roba dels malalts.

Aquí podeu veure reproduït el ban que l'Ajuntament de Cambrils va publicar el 7 de juliol de 1934 per tal d'anunciar la inauguració d'aquests rentadors públics, que van continuar funcionant fins a finals del segle XX.

L'any 2005, a l'indret on hi havia hagut els rentadors es va construir el Centre Cívic Les Basses.

Ban
Es fa arrent:
Que avui quedem oberts al servei públic els rentadors
que l'Ajuntament ha construït a aquest Barri.
Aquesta gran millora, tant desitjada per la Plaça,
ha volgut l'Ajuntament fos ben prompte una realitat
i avui avui l'ofereix als seus veïns servilment, però
esperant que apreciats la tot-hora com cal, es farà
un deure de ciutadania respectar-la, guardar l'ordre
degut i atendre religiosament el bon regim que l'Ajuntament
hi estableixi.
Cambrils, 7 d'agost del 1934.
l'Alcalde,
[Signatura]

L'any 2010, durant l'escenificació d'aquesta ruta, els membres de l'Ateneu Cambrilenc van recordar les dures condicions en què havien de treballar diàriament les dones per rentar la roba, tot i que comptessin amb rentadors a cobert: havien de transportar la roba bruta, rentar amb les mans dins de l'aigua freda i després tornar a carregar la roba neta als paners, que ara pesava molt més perquè anava mullada.

AMCAM, núm. reg. 9553-1-124

7 Plaça Aragó

Continuem pujant pel carrer de Sant Pere i entrem a la coca central de la plaça Aragó.

La plaça on ens trobem és l'única resta del projecte inicial de rambla, que es va projectar a la dècada de 1930.

A l'Arxiu Municipal es conserva el plànol del projecte d'eixample del Barri de la Platja de Cambrils de 1934. En aquells moments es preveia que el municipi creixeria molt i es va encomanar a l'arquitecte municipal, Antoni Pujol Sevil, que dissenyés els nous carrers que s'haurien de construir en el futur. A la il·lustració podeu veure quins carrers existien llavors i, en una línia més fina, quins es projectaven.

Com podeu observar, el projecte integrava el nucli existent dins d'una estructura ortogonal, de carrers que es creuaven en línia recta i deixaven amplis xamfrans.

Els tres eixos de l'àrea que es preveia urbanitzar eren, d'una banda, el camí que portava al barri des de la riera d'Alforja. En segon lloc, un carrer paral·lel a la mar que, en construir-se, va esdevenir l'actual carrer de Pau Casals (popularment, *carrer de les*

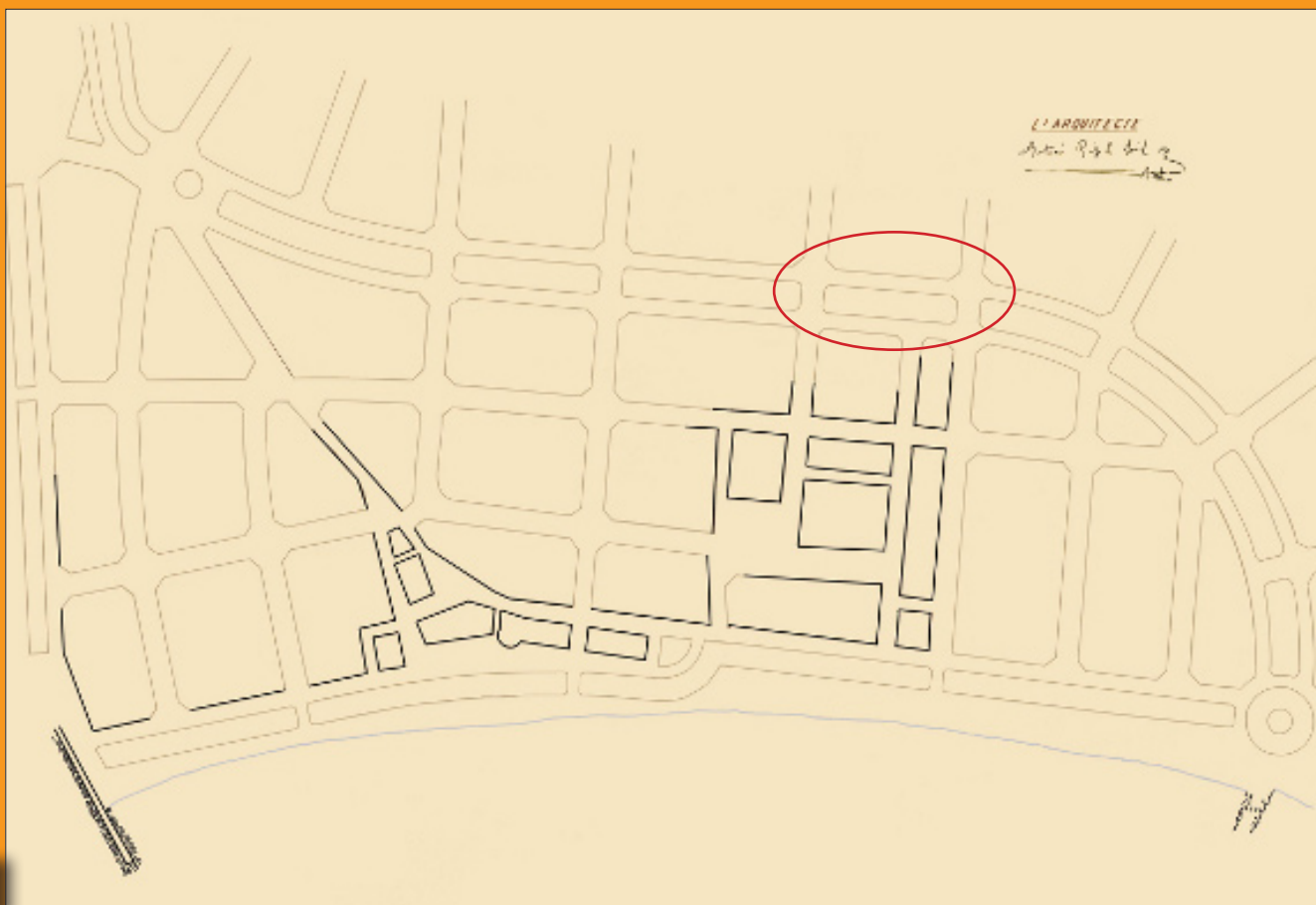
Peixateries). Finalment, una gran rambla de recorregut sinuós havia de vorejar el barri per l'interior des de la riera d'Alforja fins a la mar. Aquesta rambla havia de tenir una coca central i un carril a cada banda.

En aquells moments, es va urbanitzar només la part de rambla que tocava als carrers ja existents en aquell sector: Barques i Roger de Llúria. Es va construir la coca central, tal com es preveia en el projecte. Aquest espai és l'actual plaça Aragó. Al plànol l'hem

assenyalat amb un cercle vermell.

La guerra, amb la paralització econòmica i demogràfica que va comportar, va fer aturar el projecte d'urbanització. Quan es va reemprendre, dècades més tard, la resta de la rambla Jaume I es va construir més estreta, tal com la coneixem avui.

Aquest plànol és, doncs, la inspiració inicial de l'actual configuració del barri de la Platja.

AMCAM - Antoni Pujol Sevil (1934)

8

Carrer de Miquel Planàs

Deixem la plaça Aragó pel carrer de les Barques. Girem a la dreta pel carrer de Pau Casals i a l'esquerra pel carrer de Narcís Monturiol. Arribem a la plaça de l'Església i girem a l'esquerra al carrer de Miquel Planàs.

L'església de Sant Pere que veiem avui no existia en l'època en què se situa aquesta ruta, ja que va ser construïda a la dècada de 1940.

En aquesta zona de camps i horts, conreats per pescadors que feien de terristes, podem imaginar-hi la canalla de l'època jugant a jocs tradicionals com la xarranca, les tabes, o les baldufes o bé saltant a la corda.

En aquesta zona hi va haver també alguns dels espais que van servir per a l'ensenyament. A inicis del segle XX, l'escola de xiquetes era ubicada en alguna casa particular. L'any 1928, la societat Pòsit de Pescadors va aconseguir que l'escola es traslladés a la primera planta del seu edifici social, construït pocs anys abans. La imatge que se n'ha conservat mostra una gran aula, ben il·luminada, on les xiquetes rebien un ensenyament diferenciat que feia èmfasi en els coneixements de costura i altres feines domèstiques.

Pel que fa als xiquets, el mestre Pere Camarasa Mill tenia la seva escola al mateix edifici de casa seva, en aquest carrer.

A l'Arxiu Municipal es conserva documentació relacionada amb el funcionament d'aquestes escoles, com per exemple actes de la Junta Municipal d'Ensenyament, llistes de mestres o cartes anunciant els actes oficials de cloenda del curs. També es conserven fotografies d'algunes promocions d'alumnes, que han estat cedides dècades després per alguns d'ells, que les han conservat durant tota la vida com a record de la seva etapa escolar.

L'Agrupament Escolta Gent de Mar fent jocs tradicionals al carrer (2010)

AMCAM, núm. reg. 9553-1-158

Escola de xiquetes al Pòsit (1927)

AMCAM, cedida per Lleó Ferrando Llaveria

Escola de xiquets del mestre Pedro Camarasa Mill (1926)

AMCAM, cedida per Marí de la Paz Gavalda Calvo

9

Carrer de Sant Jordi

Continuem pel carrer de Miquel Planàs fins a la confluència amb el carrer de Sant Jordi.

Fins a inicis del segle XX, en aquesta zona hi havia la porta per on s'entrava al Barri de la Platja des del camí que venia de la Vila. Encara avui, la forma dels carrers mostra la confluència dels carrers que arribaven fins a aquest portal.

Imatge del carrer de Sant Jordi des del Passeig Miramar. Al fons, encerclat en vermell, es veu el portal per on s'entrava al barri de la Platja (ca. 1900)
AMCAM, núm. reg. 9553-1-158

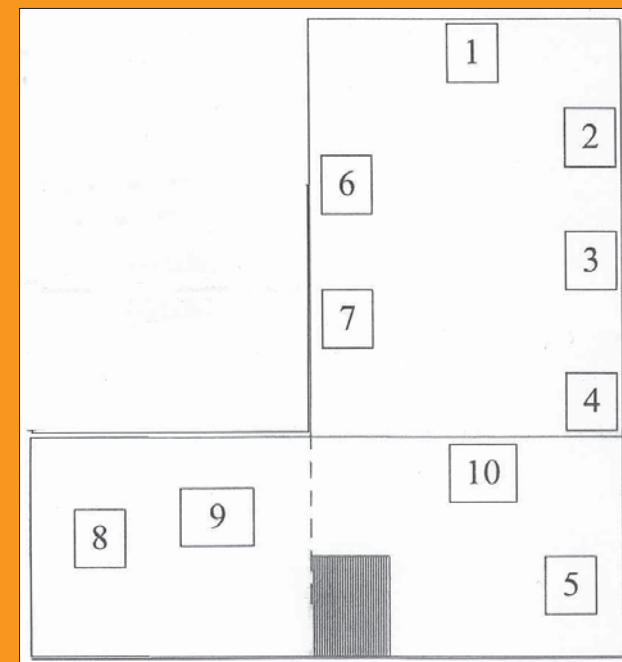
A prop hi havia l'església del barri. L'any 1864, la família Clanxet va cedir un edifici situat aquí, a l'espai que avui ocupa el carrer mossèn Joan Batalla. Era un magatzem que es va adaptar com a capella, dedicada a la Mare de Déu del Roser. L'any 1867 va passar a denominar-se de Sant Pere i es va convertir en la parròquia del barri.

Gràcies a recerques realitzades recentment, coneixem com era l'edifici per dintre i quines capelles s'hi trobaven. Era petit i amb la vivenda del rector ubicada damunt del vestíbul d'entrada.

En aquesta església es van batejar, casar i enterrar tots els habitants del barri de la Platja de Cambrils des de l'any 1867 fins a inicis de la dècada de 1940.

D'aquí van sortir totes les processons i altres actes religiosos i festius. Aquí tenien la seva seu entitats com la Confraria de la Mare de Déu del Carme.

Passada la guerra civil de 1936-39, l'església presentava moltes mancances i s'havia quedat petita. Llavors es va construir la nova església de Sant Pere i es va enderrocar l'antiga.

Esquema de la desapareguda església de Sant Pere
Miquel Julià Pijoan

Membres de la Confraria de la Mare de Déu del Carme, sostenint el penó a l'indret on hi havia l'antiga església
AMCAM, núm. reg. 9553-1-176

10 Torre del Port

Continuem pel carrer de Sant Jordi fins al Passeig Miramar. Girem a l'esquerra i seguim fins a la Torre del Port.

Acabem la ruta al mateix punt on l'hem començada: la Torre del Port.

A la dècada de 1930, l'antiga torre de vigilància de la costa continuava servint com a residència d'estiu d'una família benestant forastera. En esclatar la Guerra Civil el 18 de juliol de 1936, va ser confiscada i utilitzada per a finalitats bèl·liques. Va servir com a presó per a persones que eren perseguides per ser de dretes, i com a lloc de vigilància davant dels atacs aeris de l'aviació feixista.

Diversos testimonis ens han transmès l'esglai que va provocar entre la població de la Platja el primer atac aeri que va patir Cambrils, el 19 de juliol de 1937, i que va provocar la mort de dues persones.

Per protegir-se contra aquests atacs, en diferents punts del barri es van habilitar refugis força precaris. Davant mateix de la sorra, a la zona del carrer Consolat de Mar, es va obrir una rasa on la canalla s'amagava quan passaven els avions, sempre amb un bastonet a la boca per esmoreir les conseqüències de les explosions. Hi havia un refugi subterrani a la zona d'horts situat entre el carrer Consolat

Façana marítim de Cambrils, cap a 1925.
AMCAM, cedida per Ramon Ortiga Vidal. Núm. reg. 7797-3-7

de Mar i el carrer Pau Casals. El tercer refugi que recorden els testimonis era a peu pla, dins del desnivell que el terreny formava a la vorera nord de la plaça Aragó.

Mentrestant, els cambrilencs van contribuir a construir en diferents punts de la costa -entre altres, a la desembocadura de les rieres d'Alforja i de Maspujols- uns búnquers que havien de servir per protegir-los contra un possible atac de la marina franquista que mai es va arribar a produir.

Durant la guerra van arribar al barri de la Platja alguns nens i nenes refugiats, que fugien dels atacs als seus llocs d'origen. Diferents famílies els van donar acollida i alguns s'hi van quedar per tota la vida.

La guerra va provocar més canvis en la vida quotidiana de les persones del Barri. En algun moment, a l'edifici del Pòsit s'hi va instal·lar

Façana marítim de Cambrils, cap a 1950.
AMCAM, cedida per un particular desconegut. Núm. reg. 7797-7-16

un taller de fabricació de roba per als soldats de l'exèrcit. Els rentadors es tancaven un dia a la setmana per rentar-hi els uniformes des soldats. Al port, que s'estava construint, hi ha notícies de l'arribada d'algun vaixell carregat de menjar per a la rereguarda.

En acabar la guerra, la Torre del Port de Cambrils fou retornada als seus propietaris, que la van reformar i li van donar l'aspecte exterior que coneixem avui, amb el tercer pis de finestrals i el caputxó que la corona.

Poc a poc va esdevenir el lloc més emblemàtic de la façana marítima de Cambrils, admirada per la major part dels milers de turistes que visitaven la població. Les nombroses postals i fotografies on apareix en són testimoni.

L'any 1994, l'Ajuntament de Cambrils va comprar la torre, la va rehabilitar i la va afegir a la xarxa d'espais gestionats pel Museu d'Història de Cambrils.

Cloenda

Al llarg d'aquesta ruta heu pogut observar amb uns altres ulls uns espais que potser ja us eren coneguts. Heu fet una passejada pel temps i per l'espai, amb l'ajuda dels documents i del testimoni de les persones.

Heu vist que els carrers i les places del barri de la Platja de Cambrils no únicament ens porten d'un lloc a un altre. Si els sabem escoltar, també ens parlen de pesca, de barques, de jocs, de l'escola, de guerra, dels balls del diumenge, de vida diària, de festes i de religiositat.

En definitiva, ens parlen de com eren, com vivien i com pensaven els cambrilencs i les cambrilenques que hi han viscut des de fa segles.

Per saber-ne més

ARCA MÍGUEZ, Joan Manel. La pesca al servei de la guerra. A *L'Arxiu t'informa: Butlletí de l'Arxiu Municipal de Cambrils* (núm. 22, desembre 2010), p. 2-3

BERTRAN, Josep. Cambrils. Dictadura i República (1923-1939). Cambrils: Edicions de la'Ajuntament de Cambrils, 1989.

MARTÍ, Ignasi; TARÉS, Manel. "Societats cíviques i ideologia durant la Segona República a Cambrils (1931-1936)". Comunicació presentada dins del VIII Congrés d'Història Local de Catalunya. Barcelona, 2005.

Fusta a la mar. Els mestres d'aixa de Cambrils. A *Camins. Revista de patrimoni cultural de Cambrils*, núm. 2 (Museu d'Història de Cambrils, març 2011)

JULIÀ I PIJOAN, Miquel. L'ahir i l'avui d'una parròquia. Treball de recerca de batxillerat, consultable a l'Arxiu Municipal de Cambrils

Agraïm el testimoni de

Lleó Ferrando Llaveria
Lluís Font Costa
Joan Vives Alterats
Maria de la Paz Gavalda Aguiló
Josep Savall Bru
Jordi Piñas
Tem Costa
Albert Piqué Tutusaus
Eleuterio Fortuny Fàbregas
María Rubio García
Isabel Vives Fortuny
Lluïsa Ferré
Maria Costa
Josep Vilàs
Carme Vilàs
Quima Font
Robert Benaiges Cervera
Josep Borràs Domingo
Elena Ferrando
Dolors Duran Ariño

De la Torre al Pòsit

Ruta pel barri de la Platja de Cambrils (1900-1939)

Amb la col·laboració de:

